

KOLOZSVÁRI KÖZLÖNY.

Szerkesztői szálal:

Különb-monostortúra 1868. sz.

Kiadó hivatal:

Középútcza, Stein J. könyvkereskedése.

Hirdetési ár: 5 hasábos garmond sorát 1-ször 7 kr., 2-ször 6 kr., 3-ször 5 kr. s minden hirdetés után 30 kr. bélyegdíj.

Hirdetések felvételnek Bécsben Oppelk Alajosnál (Wollzeile 22. sz.) és Haasenstein és Vogelnál (Wollzeile 9. sz.).

Pesten: Zeisler M. hirdetés felvétel irodájában (Königsasse Nr. 60.)

Nyiteltéri cikkek sora után 20 kr. előleg befizetése mellett a szerkesztőséghez csatolandó.

Előfizetés s hirdetés a kiadó-hivatalnál kezeletik.

Megjelen e lap hetenkint háromszor, n. m.

kedden, csütörtökön és szombaton déln.

Előfizetési ár:

egész évre 12 frt, félévre 6 frt, évnegyedre 3 frt.

Az új katonai szervezetről.

I.

Pest, május 25. 1868.

Hogy az Ausztriában eddig uralkodott katonai rendszer gyökerében hibás, felesleges theoretikus fejtegetésekkel bizonyítani, midőn minden okoskodásnál hangosabban hirdetik ezt azon vereségek, melyeket az eddig pusztán „osztrák“-nak nevezett hadsereg, dacára katonái vitézségének, szenvedett.

Solferino és Sadowa oly két argumentum, melyet meg nem czáfol semmi logika.

Ha azon okokat vizsgáljuk, melyek az osztrák sereg egyes tagjainak vitézsége dacára, harczképességét eddig annyira csökkentették, mint azt főleg 1866-ban a porosz háboruban tapasztaltuk, megczáfolhatatlan tényként öltik előnkbe azon teljesen elavult organizmus, melynek bajában a sereg ma is szenved.

Az eddigi osztrák hadseregnek, a fővezérlet hiányosságán kívül, egyik főbaja az, hogy nincs egyéb összetartó kapcsa, mint a „testületi szellem.“ Szép, és a hadseregnél főként szükséges tulajdon, de egymagában vajmi keveset ér. Az oly sereg, mely a néptől elszigetelten kasztot, valódi statust in statu alkot, az állam nemzetgazdasági fejlődését megakadályozhatja ugyan, de a mai kor viszonyai közt azt biztosan nem védelmezheti.

Egyik főtekintet tehát, melynek a hadsereg reorganisatiójánál szemelőt tévesztetnie nem szabad, az, hogy az állam hadi ereje organicus összefüggésbe hozassék a néppel; hogy a katonaság ne képezzen külön kasztot, hanem egy családnak érezze magát a nép millióival.

E mellett azonban a hadi tudomány legújabb tapasztalatai még oly követelményeket idéznek elő, melyeknek teljesítését büntetlenül egy állam sem mellőzheti.

S e tekintetben három fő momentumra kell főleg figyelmünket fordítanunk; s ezek abban állnak,

hogy mai nap a háboruk rövid idő alatt, de nagy tömegekkel vívatnak,

hogy a stratégiának a manœuvre-k, a gyors mozdulatok váltak legfontosabb ágává, hogy e manőverirozási rendszer főtámpontjait a vasútvonalak képezik.

Ezekből következik, hogy míg a hadi tudomány jelen állásában lényeges változás nem történik, az államnak arról kell gondoskodnia, hogy szükség esetében lehető nagy tömegeket vezethessen a harcztérre. Más államok példáján kívül, melyet e téren büntetlenül nem mellőzhetünk, igényli ezt azon módor, melynél fogva a harc leginkább vasútvonalak és állomásokért vívatik, melyek nagy kiterjedésőknél fogva támadásban úgy, mint védelemben, nagy erőket tesznek szükségessé, — igényli különösen hazánkban azon körülmény, hogy Ausztria és Magyarország aránylag igen kiterjedt határokkal bírnak, melyeknek védelme folyton szükséges. Nővekszik ezáltal a harcztér, növeltetniök kell a rajta szereplő erőknek is.

Következik ezekből másodsor az, hogy a manőverirozási rendszer túlnyomósága a legénységben úgy, mint a tisztekben nagyobb miveltséget kíván meg. Közmondássá vált a porosz háború óta, hogy nem a porosz erő, hanem a porosz intelligencia verte meg Ausztriát.

De, miután ily, a legutóbbi események által szükségessé vált hadi erőnek tartása, az eddigi katonai rendszer mellett az államot rövid idő alatt tönkre tenné, következik harmadsor, miszerint a seregnek úgy kell szerveztetnie, hogy békében kevésbé kerüljön, harcban pedig nagy erőmegfeszítést tegyen lehetővé.

Ezek azon szempontok, melyek a rövid idő múlva az országgyűlés elé terjesztendő honvédelmi törvényjavaslatnak alapul szolgáltak.

E javaslat részleteiről a közönség már szakavatott tollak által értesítettet, Klapka és Türr tábornokok ismertették és helyeselték a javaslatot. Mi tehát csak annak elveit fogjuk röviden fejtegetni.

Hogy monarchiánk hadi ereje számra nézve oly fokra emeltessek, minőn állnia kell, hogy az államot sikeresen megvéddesse, hogy

a katonaság összeköttetésben álljon a néppel, s birjon a szükséges intelligenciával, az új javaslat az általános honvédelmi kötelezettség alapján a monarchia harcai erejét úgy szervezi, hogy az

a) rendes álló seregből,

b) honvédségből,

c) népfelkelésből álljon.

Az álló sereg egyrészt sokkal régebbi institutió, semhogy ismertetésre szorulna, más részt szükségbe a mai viszonyok közt sokkal szembeötlőbb, minthogy igazolást igényelne.

E sorkatonaság úgy van szervezve, hogy az állandó sereg háboru idején 800,000 főre menjen. E szám első pillanatra nagynak látszik. De eltekintve attól, hogy mai nap minden állam kénytelen nagy sereget tartani, — e szám sokat veszít nagyságából a javaslatban elfogadott cadre-rendszer által, mely azt béke idején tetteleg negyedrésztére szálítja alá.

Azelőtt a katonaköteles 8 évig szolgált a sorkatonaságnál, 2-ig a tartaléknál, — most az arány sokkal kedvezőbb, a tetteleg szolgáló idő sokkal rövidebb.

Azelőtt nem volt törvény, mely a katonakötelezettség szolgálatát szabályozza, s ezáltal öt visszaélések ellen védelmezze, házassága elé temérdek akadály gördített, — az új javaslat szerint 23-dik éve után mindenki házasodhatik, természetesen a polgári törvények sérelme nélkül.

Azelőtt az „obsitok“ kiadásánál sok kesedelem fordult elő, s gyakran megesezt, hogy a katoná, habár kiszolgált is, mert elbocsátó levelet, a más hibájából, még nem kapott, újra fegyver alá szolgált, — most az új javaslat kimondja, hogy az elbocsátó-levelet ki nem adásának a kötelezetre nézve terhes következményei nem lehetnek.

A cadre-rendszer lehetővé teszi a 10 éves szolgáló kötelezettség dacára a tetteleg szolgáló időt 2—3 évre korlátozni; mert a cadrek háboru esetén gyorsan magokba véve a béke idején szabadságra bocsátott elemeket, folyton harczképes állandó sereg alakítását teszik lehetővé a nép túltelhetése nélkül, melynek fiai közül csak egy rész szolgál a cadre-kben, míg a másik, hasonlíthatatlanul nagyobb rész, rövid begyakorlás után állandó szabadságra bocsátatik.

De bizonyítják ezt a számok is, Mert míg az eddigi rendszer mellett, melyben a katoná tetteleg folyton szolgált, például 1866-ban 111,000 újoncz soroztatott be, az új javaslat szerint évenként az egész monarchiából 100,000 fog az álló seregbe lépni, de e szám is tetteleg csak 2—3 évig lesz szolgálóiban.

Az új javaslat szerint tehát az állandó sereg tényleg inkább kisebb lesz, mint az eddigi; s a tetteleg szolgáló az eddiginél 3 vagy 5 öd részét teendi.

Ime fővonásaiban az álló hadsereg helyzete az új javaslat szerint. Fontossága, sőt elvitáztatlanul szüksége minden kétségen felül áll, mert Európa mai viszonyaiban az állam támadó ereje főleg az álló seregből rejlik.

Áttérhetünk most azon indítvány ismeretetésére, mely tágabb értelemben a védelmi erő elemeit rejti magában, s melynek feladata egyrészt az állam harcai erejét számban emelni, másrészt emelni azt erkölcsileg, létrehozása által azon kapcsolatok polgár és katoná közt, mely eddig teljesen hiányzott.

Hová telepíttessék az Erdélyben felállítandó gazdasági tanintézet.

E tárgyban e lapok idei 54-dik és 57-dik számában két cikk jelent meg, melyek közül egyiknek „ergo“-ja volt, hogy a tervezett tanintézet legalkalmasabb helyiségű, az illető cikk szülőföldje (?) szolgál, (no mert Kolozs-Monostor, Kolozsvártól külön tekintet alá, cikk író úr előadása szerint sem jöhet).

Nincs jogunk, egyikük által amugy is elítélni a látszó „provinciális érdekek“ szószólóját tekinteni a cikkkező urakban, ámbár részünkről kijelentjük, hogy e kérdés eldöntésénél a provinciális érdeket sem tekintjük bírálaton alóli tekintetnek, csak hogy az ne igyekezzék magát országos, tehát magasabb érdek romjain érvényesíteni.

Midőn tehát a közjó iránti érdekeltségünkkel fogva mi is bátorságot veszünk magunknak, igény-

telen nézetünket a kérdésben forgó tárgy iránt elmondani, s a sajtónak, mint minden köztgy kifizető processusa legsikeresebb támogatójának segélyt igénybe venni: szépen kérjük cikk író urakat, engedjék reménylünk, hogy viszonzásul ők sem fognak minket ilyesmivel vádolni, miután im itt is kijelentjük, hogy szerintünk is e kérdésnél országos tekinteteknek lehet csak is döntő sulya.

Mindkét cikkkező úr megegyezik abban, hogy a kérdés eldöntésénél először is megfontolandó, hogy a szóban forgó tanintézet országos feladatát, hol oldhatja meg legjobban?

Ezen alap tekintetnél helyesebbet kidolgozni magunk sem tudván, azt magunk is elfogadjuk, sőt meg is erősítjük azon hozzáállattal, hogy ez elengedhetetlen szükség.

Ezek után ide illesztjük azon okokat, melyekből a tárgyalt két cikk érvei kellő megfontolása mellett is, s dacára annak, hogy azokban ezúlnk már előre is, mint lehetetlenség van feltüntetve: kétségtelen világosságra remélhetjük állíthatni, hogy a szóban forgó tanintézet helyiségű legalkalmasabb azon városka, mely az erd. t. gazd. egyet. tennariumában is benne van, s melynek említésénél P. Szatbmáry Károly úr jónak látta bámulatát egy zárjel közti „signum exclamacionis“-sal jelzeni. Értjük a mezőség egyetlen városát: Kolozst.

A közös alapul elfogadott főtekintet más szavakkal (mint azt Szotyori Nagy Sándor úr is előadja) nem egyéb, mint az, hogy melyik hely az, mely a gazdasági tudományok alkalmazását, az intézetnek egybeköttetésben álló minta-gazdaszatokban legtöbb oldalivá engedi lenni. Vagyis, mely helyen lehet a szóban forgó tudomány elveit, gyakorlat és kísérletek által támogatva, az egész országra nézve leghasznosabbakká és legeredményesebb téren utanozhatókká tenni?

Ha volna egy oly hely, mely földének természetére nézve az ország különböző vidékei földének sajátosságait magában egyesítene, vagy az ország földje mindentől azonos természetű volna, a kérdésnek ezen legnehezebb része igen könnyűvé válnék. De ez nem így van. Erdély földje sajátosságait tekintve, mint tudjuk, három részre osztható: t. i. havasi, folyómenti- és mezőségi.

A havasi osztályba eső rész sajátosságaira nézve mind a folyómenti, mind a mezőségi résztől lényegesen különbözvén s az országnak amugy is legkisebb részét tevé, egy országos gazdasági tanintézet működésének alapja nem lehet. Ezt bővebben bizonyítani, azt hisszük, azért is fölösleges, mert e részben szorosabb értelemben vett gazdaszat éppen nem üthető.

Igy tehát a választásnak a folyómenti és mezőségi részekre kell és lehet csak szorítkoznia.

Itt újból — mielőtt a választást megejténök — vizsgálódunk kell, ha valjon e két rész közül valamelyik nem egyesíti e magában a másik résznek sajátosságait? s ha találnak olyant, minden bízozás nélkül azt kell választanunk, mert ezt ajánlja fennebb felállított alapelveink.

E cikk írója bátorságot vesz itt magának kijelenteni, hogy a mezőségi részt ilyennek tartja, s e tétel bizonyításán elégségesnek véli hivatkozni a köztudatra, miszerint mindazon természetmennyek, melyek Erdélyben a folyók téren tenyésznek: megélnék, sőt virulnak kellő ápolás mellett a mezőségen is; míg megfordítva a folyók tere nem hazája több oly gabonamennyeknek, melyek a mezőségen díszlenek és pedig nem mint csak holmi fényűzési kellékek, vagy mellékes tényezők, hanem, mint éppen a lakosság legfontosabb táplálkozás és pénzélei cikkek. Értjük a tavaszbuztát, zabot s késői kukuricza fajokat sat., miért is egy folyómenti tere berendezendő minta gazdaszat utánzása a mezőségen nemhogy hasznosnak lenne tartható, sőt egyenesen az okszerű gazdaszat elveinek nyílt compromissióját eredményezné, ellentétben Sz. Nagy Sándor úr feltevésével. Ezt, szükség esetén, példákkal is tudjuk illusztrálni.

Ennyiből is világosan foly azon következtetés, hogy a tervezett tanintézetnek a Mezőségen kell megtelepíttetnie. De vannak ezenkívül igen számos és nagy fontosságú okok még, melyek a fennebbiek támogatják, s melyekből nem kevesebb világossággal foly a közelebbi következtetés, elanygyra, hogy ha azon szomorú bizonyosság volna is jelen, miszerint az ország általunk vitásnak jelzett két része közül egyik sem volna olyan, mely magában a másiknak sajátosságait egyesíti, s e szerint a két rész között, egyik érdekének mellőzésével, voluánk kénytelenek választani (mi a mondottak szerint, hála istennek, nem áll) a választásnak mégis a Mezőségre kellene esnie, ugyanis:

a tervezett gazdasági tanintézetnek — mint

azt a kolozsvári cikkíró Sz. Nagy Sándor úr is igen helyesen kiemeli — szükségképp oly helyen kell fölállíttatnia a vele összeköttetésben levő minta-gazdaszatok tanusági tendenciái miatt, mely hely sajátosságainál fogva a gazdaszatra nézve nem a legelőnyösebb: tehát alkalmat nyújt minél több természeti akadályok okszerű leküzdésére és így mentől több tanulságra. (Természetes, hogy itt csak leküzdhető természeti akadályokról lehet szó.)

Ha e tételben foglalt igazságot alkalmazni megkísérítjük, önként szemünkbe ölik, hogy ez sem egyéb, egy a Mezőség mellett harcoló nagy fontosságu érvel, s hogy ebből éppen nem az foly, mit eredeti felállítója Sz. N. S. úr levonhatni hisz, hanem a mi tételünk igazsága. Mert, hogy a folyók mente, hová Kolozs Monostor is (Kolozsvárral együtt) számítandó, Erdélynek legtermékenyebb része s a gazdaszat leghálásabb alanya, az, ugy hisszük, további bizonyítgatást nem igényel: míg ellenben éppen Erdélynek mezőségi részei azok, melyekben a gazdaszat, s éppen az okszerűség gyakorlati alkalmazásának hiánya miatt, figyelemre méltóan mostohának tapasztaltatik.

Azonban ennek feltett, de meg nem engedett mellőzésével is, komoly figyelmet igényel még, hogy a tárgyalt két rész közül, gazdaszati tekintetben, melyik fontosabb része az országnak? A mivelet alapján, igen természetesen, a fontosabbik rész lévén választandó.

E cikk írója ilyennek, tehát legfontosabbik résznek a Mezőséget tartja, s e tétel bizonyítására elégnék véli hivatkozni arra, hogy a Mezőség a folyómenti résznél nagyobb, hogy köztudat szerint Erdély magtára a Mezőség, hogy ha a Mezőség szűk, vagy rossz esztendő lát: Erdély inséggel küzd, Erdély éhezik: míg ellenben a kedvező időjárás által termő erejében nem akadályozott Mezőség, képes volt eddig is, akárhány esetben, az ország többi részeit, kellő táplálékkal ellátni.

Az eddigiek méltatását remélve, áttérünk azon kisebb rangú tekintetekre, melyek, szerintünk is, a kérdés eldöntésénél figyelmet érdemelnek, azonban — ismételtük — csak is az alaptekintet kellő méltatását követölög.

Saját sarkainkra állván előre bocsátjuk itt, hogy mi rangra nézve közvetlenül az előbbieknél után tehetőnek, egyedül azon kérdést tartjuk, hogy mi módon juthat el az állam fennforgó céljához legkevesebb költséggel? Kétkedik-e valaki az itt mondottak méltányossága felől? Mi merjük ezt kész, forgó érv gyanánt venni.

E kérdésre leghelyesebb feleletnek tartja jelen cikk írója azt, hogy telepíttessék meg az állam egyik uradalmában, ha van ilyen a Mezőségen. Mert ha az állam új birtok beszerzését kísérti meg és pedig köztudattá lett előleges határozás folytán, kitéve van, köztudat szerint, az eladók mód feletti zsarolásainak.

Igaz, hogy erre vonatkozólag P. Sz. K. úr azon nyilatkozata, miszerint az enyedi kollégium kész akármelyik tagosított birtokát az intézet használatába bocsátani: a kielégítőség színét viseli, de csak színét mondjuk; mert azt komolyan venni épenséggel nem lehet. Nem lehet pedig nemcsak azért, mert egy birtok, melynek részei gyakran — ha mindjárt végeredményeiben közhasznú — de tényleg kockázatos kísérleteknek is alanyai: nem jövedelmezhetnek úgy, mint a hogy egy alapítványi birtoknak, a hitbizományyszerűen kiűzve levő értéke egyenesen és közvetlenül jövedelmezni kell; tehát ilyesmi az illető javak gondnoksága részéről aligha helyes és megengedett eljárás volna: hanem azért sem, mert miféle önálló országos intézetnek lehetne azt tartani, és önálló országos feladatát miképpen oldhatná meg az, ha örökös vendég-állapotra volna kárhoztatva, legkezeletlenebb és legszükségesebb alkarszeit kölcsön kéregetvén, kit egy, kit két mértföldnyire az intézet telephelyétől?

Azonban ide jutván el nem kerülhetjük, hogy még azon — nézetünk szerint — „logikai kátyú“-ra ne mutassunk, melybe P. Sz. K. úr azon állításával jutott, hogy t. i. „az állam azon esetben, ha az enyedi kollégium némely birtokait venné az intézettel kapcsolatos gazdaszat alanyánál: nem lenne kénytelen egyik uradalmáról lemondani. Hogyan? Tehát birtok-feladózásról van itt szó. És ha erről van a szó, inkább képes erre az enyedi kollégium, mint az állam? Mi egészen másként vagyunk meggyőződve. Mi egyenesen azt hisszük, hogy a meennyiben itten áldozat kívántatik: annak megbozására az állam inkább képes, mint egy kollégium. S ha nem kívántatik áldozat, ha a szóban forgó minta-gazdaszatok szellemi és

A szent ünnepek miatt lapunk a jövő csütörtökön jelenik meg.

közvetett anyagi hasznai mellett anyagilag és közvetlenül is kamatozók: a haszon elrakására az állam is bír (s még pedig elég tágas) zsebekkel. Tehát egy fiskális uradalomban rendezni be ez intézetet: korántsem egyértelmű az azon uradalomról „lemondás”-sal.

És az itt közlebről mondottakban véljük indokát találhatni az erdélyi t. gazdasági-egylet azon eljárásának, miszerint a tervezett tanintézet helyiségét — mások közt — Kolozs városát is ajánlandónak találta. És ha van valami ezen ajánlatban, mi egy zárjel közötti felkiáltójelet igazolni képes, az éppen nem abból áll, hogy e ternariumban miért foglal helyet Kolozs is; de ellenkezőleg éppen az, hogy miután, köztudat szerint, az erdélyi Kolozs a mezőség egyetlen városa;

hazája mindazon növényeknek, melyek a folyók mentén tenyésznek; mint mezőségi hely, hazája olyas gazdasági növényeknek is, melyek a folyók terén éppen nem teremnek; s ezekből folyólag:

a határában felállítandó minta-gazdaszatok ntánzása, az országnak gazdasági tekintetben legfontosabb és legnagyobb részire; sőt csak egy kis elemi ismeret igénylő kivonási mivelet mellett — a folyók terén is; s a mennyiben a havasi részek a szorosabb értelemben vett gazdaszat üzésére itt-ott alkalmasok azokra is, és így az országnak minden részeire nézve áldásos lenne, mint a fennebb mondottaknál fogva sehol a folyómenti részen; s mert

Kolozs városában kincstári uradalom van, melynek terjedelme az ezer holdat meghaladja és pedig nem egyik gazdaszati mellékes miveltési nemben (példán, mint Monostoron erdőben) túlnyomó részekkel, hanem a gazdaszat elvei által megállapított arányban egyesítve, magában szántót, kaszálót, legelőt, erdőt és szőlőt, itt-ott két — négyszáz holdas darabokban is: miért tűntet fel a t. gazdasági-egylet szóban forgó ajánlata határozatlanságot? Holott az eddig mondottakat együtt véve, bátran lehetett volna Kolozsra, mint a szóban forgó telepítés legalkalmasabb helyiségére, mutatni.

Az eddigiek után valóban nem tartjuk szűkecsnek a tárgyalt két cikkben felhozva levő nagy számú érvek részletes és különleges bírálata bocsátkozni. És pedig nemcsak azért, mert ha valahol, itt van helye annak, hogy az „okok ne számláltassanak, hanem mérlegeltessek;” hanem azért is, mert az előadva levő főtekinetek fontossága igényli, hogy azon esetben is, ha a Kolozsra esendő választás holmi apró hiányok és kényelmességek elhárításának és pótlásának küzdelmével volna is kapcsolatban: az állam attól vizsgálja ne rettenjen. S ezért e cikk bevezetésében felállított tételeink utóbbi érvek ellenében teendő védelme céljából, vonatkozólag ezek fontosabbjaira: elégségesnek véljük még előadni, csak ezeket,

hogy Kolozson is a tanintézet, tanárok és tanulók befogadására (mint Kolozs-Monostoron) feles számú és alkalmas kincstári épületek vannak;

hogy a tanárok és tanulók életmódja itt bizonyára kevesebb költséget igényelne, mint bárhol egyebütt;

hogy Kolozs Kolozsvártól két órányi távolságban lévén, oly szükségletek, melyek nem nagy távolságban ugyan, de mégis a telep helyiségén kívül is keresethetők, mint Kolozs-monostorról, vagy Enyedről — úgy innen is beszerezhetők;

hogy Kolozs központi fekvése ellen alapos kifogás nem emelhető;

hogy Kolozson jó karban álló (bár ideiglenesen felhagyott) sóbánya is van.

Azon érveket pedig, melyekre nézve az itt és fenn mondottakban helyettesítés, vagy kielégítő ellen érv nem foglaltatik, bátran mejjük olyannak jelteni, melyek nem komolyan, hanem csak, mint számszaporító statistikák szerepelhetnek.

Ezek együttvéve az okok, melyekből levonhatni reméljük cikkünk bevezetésében felállított azon tételünk igazságát, hogy a szóban forgó tanintézet legalkalmasabb helyiségét Kolozs város szolgálhat. Sikertülte? A t. közönség higgadt ítélőre bizzuk, s bezárjuk cikkünket, a fennebbieken alapuló azon hitünk kifejezésével, hogy ha a kérdés eldöntésénél, valóban országos és nem „provinciális,” „személyes” és más még fel nem fedezett nevű „érdek” nek lesz több súlya: Erdély gazdasági tanintézetének a Mezőségen, és pedig, mint legalkalmasabb helyen, Kolozson kell felállítatnia.

Kolozs, 1868. május 18.

Méhesi Sándor.

Levelezés.

M. Várárhely, május 25. 1868. — Ön becses lapjában városunk és vidékünk nevezetesebb mozzanatai felől darab idő óta hallgatás tapasztaltatván, ezen hallgatás oka lehet, hogy a kik beszélnek sokat szeretnek, ez idő szerint azoknál nagyobb a critical, mint a productiv hajlam, azaz könnyebb egy hírlapi cikket bírálni, stymálni, mint azt megírni nem kifogástalanul, hanem csak közepes objectivitással is; ezen hallgatás következtében a hazánál nem forog ugyan veszelemben, hálá az égnek, mégis miután a hivatottabbak állhatatosan hallgat-

nak, amár csekélységem érzetében magam is örömebb hallgatnék, költöbbs élvezet lévén hosszúsáru pipával a fülemle mélabús dallamát hallgatni, mint görnyedezni az íróasztal mellett, mégis nem tehetek mást, bár görnyögés a köteleme pályája, mint a lehető rövidséggel regisztrálni a következendőket.

A honvédelem kérdésének közlebről megoldása városunkban úgy mint vidékünkben egyaránt fölviányozta a kedélyeket; főleg mióta a tervezett mint illetékes helyen elfogadottat pengetik a lapok, annyi örömtől sugárzó új arcot láthatni, kik, mint Cincinnatus, az eke mellől jönnek s a sima gyeper-barázdák helyett ezt az irgalmatlan kövezetet taposák, csak hogy halljanak, hogy olvassanak, hogy tudjanak valami bizonyosat. Hiában harcias nemzet vagyunk, s az a vörös zsinoros honvédatilla annyi fényt és dicső emléket hord magán, miszerint a ki szerencsés lehet azt még magára öltetheti, azonnal feleli philantropiai szempontból itélni meg a háborút, a ki a kardot, melyet árulás facsart ki markából, még egyszer oldalára tűzheti, legyen az Klapkának vagy Perczelnek biva, azaz jobb- vagy baloldali, a vezényszó varázsa báttérbe szorítandja néha a meddő politizálást. A honvédelem kérdésének megoldása még nem minden ugyan, de ennyi időre nagyon is sok, s hazafias kormányoknak úgy színte jó indulata, mint tevékenysége felől kiállított egy újabb historiai bizonyítvány.

Takarékpénztárunk ügye is a végfejeményhez közelget, azaz: rövid időn belül bizonyul, ha bírnak-e annyi egyesületi szellemmel, hogy ezen közérdekű és hasznos vállalatot létesítsék. A kormány megtette a magáét, most rajtunk a sor; ugyanis a nagy gyűlés által kinevezve volt bizottmány elnöke b. Apór Károly f. hó 19-kén délután összehíván a bizottmányi tagokat s felolvastatván az alapszabályokat megerősítő miniszteri rendeletet határozattá lett: a) a bizottmányi tagok megbízatásuknak megfelelőleg az egyesület megalakulását eszközöljék; b) felszólítások, aláírási izek, nyugták s ellennyugták fognak nyomtatni; c) minden bizottmányi tag ezen nyomtatványok elegendő példányaitval elátva részvényeseket írat alá s a befizetett bantárpénzről időnként beszámol ezen gyűlésben választott ideiglenes pénztárnoknak Bucher Miksa úrnak. Az alapszabályokból előlegesen meg kell említenem: egy részvény 100 ft o. é. — ezen összegből egyelőre az aláírásokor leteendő 10 ft bantárpénz beszámításával csak 50 ft befizetendő. A társulat megalakult, midőn 600 részvény aláírva van, egyszersmind zálogházi tüzletet is folytatand, a mennyiben ezüst, arany ékszerekre, pénzekre, belföldi hitelpapírokra kölcsönöz s meghatározott kellekkel ellátott váltókat is forgatmányoz. Tehát csak előre az aláírásokkal! Városunkban ily pénzintézetnek, mint nagy kiterjedésti vidéken, egyedül állónak szép és biztos jövője lehet.

Még egy nevezetes eseményről akarok szólni, ugyanis f. év január 19-én történt, hogy Ákosfalva községében két bátor gagy székely négy uriasan utazó fegyveres rablót letartóztatott. Beszállítatván irt rablók két véletlen talált csendőr segítségével M. Várárhelyre, a marosszéki törvényszék erélyes nyomozatainak sikerült eddig is számos bűnrészeseket, rablógyilkossági és házbetörési factumokat kideríteni, még eddig csak 1867-re van világ derítve, a korábbi évek is nem kevésbé esemény-gazdagok lehetnek, mert a főbb czinkosok közt 1863 ban megszökött fegyveresek is vannak.

Végül az egyenlőségi kör városunkban megalakult, a piacon az úgy nevezett kölabaknál van a helyiség, kezdeménynek elég csinosan berendezve, f. hó 24-én volt az ünnepélyes megnyitás, van tehát M. Várárhelynek két kaszinója, hogy melyik leend életrevalóbb, az idő mutatja meg.

Jövő június hó 8 dikára Marosszék állandó bizottmánya össze van hívva, ezen ülésések folyamáról, valamint a nyári idényt körünkben töltendő szintársulat működéséről is később részletesen.

r. 1.

Felső-Fehérmegye. Hidvég, május 11—15. Negyedév óta nagy figyelemmel kísértem Felső-Fehérmegye ügyeit és azon érdekesség, melyet utóbbi megyei bizottmányi gyűlése nyújtott, kötelemmem teszik, egészen objectiv álláspontból kiindulva, sajtó útján észleltezni azon tárgyakat, melyek autonomicus alkotmányunkra vonatkozólag más törvényhatóságokra nézve sem lehetnek közömbös horderejűek. Hogy e közlemény irányát ne tévesztse, elején kell kezdenem.

A „M. Polgár” idei 17-dik száma hoz Felső-Fehérmegyeről néhány sort: „Pest-Pilis-Soltmegye sérelmi kérvényét a miniszterium eljárása ellen (sic), megyebizottmányunk egyhanglag pártolta.” A „Pesti Napló” átvieszi e közleményt s megyénk ellen méltó joggal phyllipicazik, mert ha egy megye a miniszterium eljárása ellen alaptalan sérelmeket támaszt, az ily megye csak a szélsőkhöz tartozhatik. A megbotránkoztatás helyreigazítók hivatalos közleménye által a bizottmányi határozatnak, mely ellenére az elferdített közleménynek csak azt tartalmazza, hogy a pestmegyei hozzánt intézett átirat, törvényeink és municipális jogaink fentartása tárgyában, elismeréssel fogadtatik. Tehát nem a miniszterium eljárása elleni sérelmi kérvény!

A „K. Közöny” idei 25-dik számában Felső-Fehérmegyeről terjedelmes tudósítás adatik közre, melyre a szerkesztő is megjegyzi, hogy némely subjectiv szempontból eredő, félremagyarázhatókknak talál, polemikára felhívó élesebb tételeket kihagy, és sajnálatát fejezi ki, hogy szenvedélyesség, személyi kérdések stb. zsihasztják a megye közszellemét.

A „K. Közöny” tehát nem adott tért a subjectiv élesebb árnyolatoknak, és ezen elvek mellett mind végig szilárdul megmaradt. *)

De következett a félbeszakított subjectiv részletezés a „M. P.”-ban így:

1) Annak 25 dik számában „egy bizottmányi tag” aláírásával bizonyítja, hogy az első „Magyar Polgár”-i cikk és a „K. Közöny”-beli levelezés az ő pennájából került ki.

E nyílt sisaku fellépés egyfelől bizottmányunk ellen, másfelől elvikérdésben oda vetett kestyűként vala tekinthető, mert a ki ezen 25. számú cikket Erzsébethvárosról elolvasta, az meggyőződött felőle, hogy az abbani magyarázat megye bizottmányunk jegyzőkönyve 23. pontja újbóli elmagyarázását és valódi értelemben a szélsőségre irányuló célzatoságát tűzte ki vezérelvül; továbbá:

2. A „M. P.” 33. számában egy cáfólat jelent meg ismét e név alatt, melyből kivéven azon saját beismerését levelezőnek, hogy a kormány jelen politikája általa tűzbe vétetni nem akartatott, ismét csak subjectiv alapon tűntetett fel megyei életünk, egyetlenség egy, de névvel nem nevezett személye ellen levén vezetve az egész szóbaroz.

3. A „M. P.” 34. számában egy megyei áttazót beszélget, de már itt elvikérdés és személyeskedés egymásra halmozva teljes valótlannal állítatik elő: ugyanis pártelvi értelemben kisebbiteni szándékszik cikkíró Domokos László kormányhivatalnoknak jeleni programját a democrat elvek előnyére, előre is megjósolván, hogy belkürtletünkben megszorított választás az az élénk küzdeles, míg másfelől személyes megtámadások intézetnek egy nagy úr, egy járásbíró és egy vizsgálóbíró ellen, mert az első pártolja Domokost, a második ninos elegendőleg a törvényszéki felügyelet alatt és a harmadik kézzel, bottal, vagy mivel tulajdonon vizsgál.

4. A „M. P.” 44-dik számában hasonló incarnatus személyeskedéssel kisebbitetik Domokos László három szavazat hijával történt általános megválasztása; szintugy behámozósítani céloztatván megyénk politikai hívtalassá, a midőn töle a líberális szellem azért tagadtatik meg, mert egy Deák-párti képviselőt választott.

5. A „M. P.” 50-dik számában a motto alatt „sic volo, sic jubeo alkotmányos basai elv”; végül még egy cikk jelent meg, melynek szerzője ismét nem más, mint aláírást levett előbbi cikkek írója.

Ezen cikket, mint a következő eseményekhez legközelebbi vonatkozással levő gúnyrajzát megyei életünknek bővebben taglalom.

Kiemelem, hogy cikkíró megyénk szomorú pártviszályáról beszél, pedig a megemlített cikkek csak az ő tollából kerültek ki; önkényes egyéni uralomról, pedig panasza csak neki lehetne oka, sérelmes felterjesztésekről, pedig csak ő és két ügytársa csináltak egész sorozatot az elferdítések jelentéseiből; rendellenes, önkényes eljárásokról pedig megyékben rendesebb eljárás soha sem volt; bíróról, mi elkövetett, hogy Hidvégre tűzetett ki a bizottmányi gyűlés, pedig ez a legvalódióbb erény, mit a megyei közigazgatás, a viszonylagosság, szokás és a bizottmányi korábbi határozatok és így e törvényesség alapján tisztelt adódlal leróhatott; főispáni jogokba avatkozott eljárásnak nevezi ezt levelező, s így maga magát jellemzi törvény ismeretlenséggel, a midőn az országgyűlés, miniszterialis s így hazánk kibató királyi biztos indennytit elismerni nem akarja; a bizottmány egy huszadáról beszél belkürtletünkre nézve, holott jegyzőkönyveink, viszonyitva újabb választásunk numericus eredményét, a lefolyt bizottmányi gyűlésünk numericus eredményéhez, négy ötödrezt laistromoznak és így áttér ismét azon személyes érdekekre, mit eleitől fogva egy közlelismertést nyert hazánkfa ellen matlatlan kitételekben, mint „többség véleményét” a nyilvánosság elé terjeszt, méltatlan, mondom, mert szenyfoltot igyekszik dobni egy honvédi parancsnokságra, melyre még a megilletett zász törvényhatóság ekkori emerei is kimondják a veto és ráfogás címét (lásd „Erdélyi Lapok” 105. sz.).

Ezen mindig egyrésze törő folytonos támadásokat a baloldali sajtóban sokszor könyes szemekkel palástolt színvegyületben nem csak az ol-

*) S megmaradunk jövőre is, meg levén gyűlödvé, hogy nem szenvedemes expostoratiók, hanem a lehetőségig tárgyilag közlemények azok, mik valódi világot vetethetnek azon megyében keletkezett sajnálatos belviszályra, mit még inkább élesteni nem lehet feladatunk. Épp ezért kijelentettük, mert a hó elején, hogy azon megyéből csak nyíltan aláírt közleményeknek adhatunk helyet, a ne csodálják senki, ha óvakodunk az ottani pártérdelem, hevesebb nyilatkozatok organumává tenni lapunkat. Szomorú tünemény az, mely a közügyemet azon megye belviszályára vonts már is, s a ki szereti a közügyet és megérjéit és valóban segíteni akar a bajon; a ki onnan valóban tájékozni akarja a kormányt és közönséget, kérve, ne küldjön sem egyik, sem másik lapba más, mint lehetőségig a tárgykhoz szorító tudósításokat, keletkező ingerlő epithetonokat, s bosszusan megtorló és visszaszorító odamondásokat. Szék.

vasó közönség, hanem a kormány is kíváncsi szemekkel tekintette.

Felső-Fehérmegyében nem volt ugyan tisztában a párt elvek iránt, mert egyik kerülete képviselője Domokos László jobb-, másik kerülete képviselője ifj. gróf Bethlen Gábor baloldali nyilatkozvánnyal bírt, de a felől mindenki bizonyossággal következtethetett, hogy tulajdonképpen megyénkben kétes e győzelme egyik vagy másik pártnak, és egy nemcsak a kibontakozásnak be kell következni. Csak azok, kik a félrevezetett sajtó tudósításain tuelmelkedve benne éltek, ezen törekvéseknek voltak tulajdonképpen meggyőződésig tisztában, hogy mik vezérlendokai és reményei e polyp karokkal egyiser bizottmányi tag, egyszerű áttazó, egyszerű választó polgár, egyszerű román vástató stb. többnyire egyöntetű megtámadásoknak.

Az ilyenek közé számítom magamat is.

Említett levelező, midőn hozzánk alispánnak bevalasztatott, egy alkalomkor így szólt: „Nem tudatok megmenekedni főispánotoktól, erre legalalkalmasabb eszköz a sajtó”) stb.”

E thema subjectiválása nem ide tartozó, de jellemző tanúság részint azokra nézve, kik kezébe korunk hatalmas fegyvere, a sajtó, villog, hogy ellenörködjenek visszaélések felett, mert megyékben a Hidra fejét sikerült ugyanazért, mint később elő fogom adni, leltetni, mivel számításán kívül a sajtó és a nagy közvélemény nekünk is támaszt nyújtott; de ha országszerte minden törvényhatóságban olyan ferde irányban mystificáltak a közvélemény, mint nálunk ez sajtó útján megkísérletett, akkor, míg észrevennők magunkat, egyes demagogok úgy megzavarják a csak a felszínen szemléltékő nagy sokaság véleményét, hogy észrevétlenül akna felőle kerülünk, melyet aztán kényő, kedve szerint fellobbanthat a reactio.

Ötutadában annak, hogy nyomasztó, tarthatatlan helyzetünk egyedül kuforrása az érintett közlemények írója, mind bel-, mind külkürtletünk számosan összeseregeltünk Hidvégre, azon elhatározottsággal, hogy kérdőre fogjuk vonni azt, ki megyénk iránt a közvéleményt zavarta.

Bizottmányunk megnyitáskor fájdalmas szavakban öntötte ki érzelmeit igazgató főbírák azon elemények miatt, melyek vezénylete sorompói köztűt a közigazgatásra zsihasztólag felmerültek, és melyek hírlap útján a közvélemény színe előtt bélyegzőleg előterjesztettek, kiemelvén, hogy „engedetlenség legmagasabb fokára jutván, a tisztség kebelébeni fejlettség” a miniszterialis utasítás 7-dik pontja második tételében kijelölt hatáskörrel élnie kellett és három tiszviselőnk hivataloskodását egyelőre felfüggeszté.

Ezen felfüggesztési kérdésben a bizottmányi gyűlés nagytöbbsége (8 szavazó ellen) jogát igazgató főbíráknak, ki az országgyűléstől a felelős magyar miniszteriumra és innen a királyi biztosra ruházott megbízás kifolyásából ön törvényhatóságunk vezényletével megbizva — elismerte és eddigi eljárását bizalmi szavazatot adott, mert a cselekvény, a szolgálat felmondása és a tisztí ülés odahagyása ezen tagok részéről, e felfüggesztésre teljes jogot adott.

E közben történt valami, nem tudom, minek nevezzem, inconvenientióból, szenvedélyességéből, felfogási alárendeltségből vagy talán rosakaratu célzatosságból, egy olyan megtámadás az egyik tiszviselő alispán K. K. fentebbi cikkek igazgatója részéről az elnöki széket elfoglaló főbíró ellen, mely az ülés egész indignatiojával találkoztott, s melynek nevé elmondani elég helőle megemlíteni azt, hogy a bizottmány autonomicus jogaival élni kívánt és az ügyet felderítő vizsgálat után a már felfüggesztett tiszviselőjét ez utóbbi tényéért elbocsátással fenytette, míg a más két felfüggesztett tiszviselőit feddéssel rehabilitálta.

Magyei bizottmányaink belügyeikre nézve azon hatáskört gyakorolják, mit az országgyűlés a hazai ügyek körül, sőt el lehet mondani, hogy a municipális rendszer még emennél is függetlenebb, mert a minek csak belhatása van és a mi a törvény szigorú korlátai között mozog, ott a szentesítő erőt a többség kölcsönzi: hogy aztán mi indok vezérli a többséget, és miért büntet oly szigoruan, ez egy más lapra tartozik, melyen felelni sem kötelezett; mert a ki a bizottmányban magát meg nem becsüli, az a bizottmány ellen követ el merényletet és ennek s-a a törvény alapján kibocsátott utasítás, melybe, mint keretbe, beekeltetik a cselekvény.

Az alkotmányosan választott tiszviselő tehát cselekvényeiert alkotmányos választó bizottmányával szemben, mint annak kifolyása, oly kötelemeket vesz vállalira, melyek ellen ha küzd, megbontja a fegyelmet, mivel e bizottmányynak tartozik.

Megemlített bizottmányunk episdójából, hogy országgyűlési képviselő ifj. gr. Bethlen Gábor alig 4—5 társával telirakták jegyzőkönyvünket óvasokkal, melyek ezen személyi kérdésben sokszor elég gyögdélten kitételekkel mindég a bizottmány többsége ellen irányoztattak, és hogy megyékben felhiva válánk teljes érvényre juttatni a többség által, már rég érzett azon loyaltási nyilatkozványt,

*) Bocsánatot kérünk, hogy itt a mondat többi részét mellőztük. Maga ezen tudósítás t. írója helyesen jegyzi meg alább, hogy subjectiv dolog, s maradjunk a tényállás mellett.

mivel józan polgárai a hazának, mind a trónnak, mind pedig a felelős kormánynak eddigi vívmányaiért tartoznak.

Szaboszlai Károly.

Ausztria.

A napi esemény Mühlfeld halála. Régen féltek az eseménytől, míg végre bekövetkezett. A holttestet Hietzingből beszállították a közszemlére kiállítják; a szt. István templomból temették el a községtanács rendkívüli közgyűlésében rendezte a temetést. A parlament, a községtanács és minden testület, és a város összes népessége kísérté.

Több eséllyel mulattatta olvasóit azon politikai hírrel, hogy b. Beust birodalmi kancellár, továbbá a bécsi és berlini francia követek Karlsbadban találkozni fognak. Ezen tudósítást legjobban megegyezik azon körülmény, mint a „Wien. Abend.“ írja, hogy b. Beust ezen évben is a gasteini s nem a karlsbadi fürdőt fogja használni.

A pénzügyér törvényjavaslatot terjeszt elő a nemzeti bank alapszabályainak átalakítására.

A pénzügyi bizottság munkálataival elkészült, és most a minoritás tagjai tanácskoznak.

KÜLFÖLD.

KELETI DOLGOK. A moszkvai „Gazette de la Bourse“ a bécsi „Neue Fr. Presse“-nek egy passusát idézi, melyben azírkiró írja, hogy „azon esetre, ha Oroszország a keleti zavarokat fel akarja használni, Ausztria nem maradhatna semleges“, s hogy „Ausztria magatartása egészen megfelelőne Oroszország magatartásának.“

Daczára azon csekély befolyásnak — ugymond a „Gazette de la Bourse“ — melyet a „Neue Fr. Presse“ ezen nyilatkozata első pillantásra az olvasóra tesz, mégis megérdemli, hogy komolyan foglalkozzunk vele, és pedig annál inkább, mivel e lap oly pártnak közlönye, melynek tagjai a császári tanácsban ülnek, s kik tényleg kormányozzák is Ausztriát.

Ugyane lap kiemeli aztán azon antagonizmust, mely Ausztria és Oroszország közt létezik, s azt mondja, hogy egy nagy szláv birodalom a Duna mentében, álljon az Oroszország vagy Ausztria uralma alatt, egyforma befolyással volna mindkét birodalomra, s hogy a keleti kérdés végző megoldása nem fogna Oroszország s Európa nyugati hatalmasságai között véghezmenni, hanem Oroszország és Ausztria között. Az orosz lap szerint tehát jobban cselekszik Oroszország, ha a jelen pillanatban nem bolygatja a keleti kérdést, és elvárja azon pillanatot, midőn Ausztria lesz Keletre nézve oly veszélyes szomszéd, mint jelenleg Oroszország; akkor aztán a nyugati hatalmak érdekében leendő Ausztria ellen fordulni s nem segíteni azt; akkor aztán itt lesz az idő, hogy Oroszország, mely az alatt belreformjait befejezte, vaspályáit kiépítette, diadalmasan vivhasson meg Ausztriával.

Oroszország tehát legelső sorban Ausztriával akar megküzdeni, ha a keleti kérdés megoldásához fog.

A „France“ nehezen hiszi, hogy a „Gazette de la Bourse“ fentebb kimondott reménye egykoron valószínű, s hogy a nyugati hatalmak valaha azon helyzetbe jöjjenek, hogy Oroszország hagyományos politikáját Keleten támogassák.

FRANCIAORSZÁG. Párisban Amyot-nál közlebről egy röpirat fog megjelenni, melynek címe: „La cité de l'Avenir ou la France nouvelle.“ Azt állítják, hogy e röpiratot Drouin de Lhuys sugalmazta. Foglalkozik társadalmi ügy, mint politikai kérdésekkel. A Németországgal való háborút elkerülnélnek és közelállónak tartja; a keleti kérdést is ugyanily szellemben itéli meg. A könyv elején okmányok is vannak közölve, melyek tanúsítják, hogy a röpirat diplomatától ered.

— Franciaországban fura helyzet uralkodik, melyet egy párisi levelező igen találóan ecselel. Szerinte ki sem tudja megmondani, mit hoz a következő nap, mert a fenyegető bizonytalanság, mely a francia nemzeti létét zavarja, az államfő szívében fészkel, a ki folyton küzd önmagával s nem tudja, mire hallgasson, mert mindenfelől fenyegető besugárzásal körüveszik. A válság oly nagyra nőtt, hogy az udvaroknál oly szokásos rejtőzést, titkolódzást leplezetlen nyílt beszéd váltotta fel. „A császárság oda van, feleség, ha ön háborút nem kezd“, így szól az egyik fél. „Franciaország tönkre jut, ha Felség az országnak meg Európának biztos kezességét nem nyújt a béke iránt“, mond a másik. De többé senki sem tőri magát azon, hogy e vesztélyt palástolja, maga III. Napoleon sejtja a vesztélyes döntő események közeledtét és ő sem rejtgeti ebbeli tudatát. A szeptember hóra kitűzött választások meg a külügyi politika okozta gondok foglalkoztatják kizárólagosan.

Egy volt képviselő nem rég hosszasan értekezett III. Napoleonnal, ki öt terveinek meg akarta nyerni. Miután titzesen megbánják volt a császárság helyzetét s viszonyait, a császár így szól a követhet: „De azt csak megengedi ön, hogy fiam mindenestre hamarabb javára lesz Franciaországnak, mint az anarchia!“ Már annyira jutott tehát a francia imperator, hogy, midőn híveket

akar szerezni, mint valamely veszendő per ügyvéde, csak enyhítő körülmények számbavételét ajánlhatja.

ANGOLORSZÁG. A királynő Balmarodba utazott nyaralni, még pedig oly időben, mikor otthon Londonban minden a lehető legnagyobb zavarban van. A miniszteriumot az alsóbázban egyik vereség a másik után éri; a kormány csak névleg van a miniszterek kezében, mert tényleg maga az alsóbáz kormányoz. Bonverie úr módosítványa a skót reformbillhez új bajba keverte a kormányt, s ha a Disraeli úr által folyó hó 21-kén ajánlott közvetítés is el találja esni, a pohár csordultig fog megtelni, és az alkotmányos zavar tetőpontját fogja elérni. És a királynő ily pillanatban utazik északi Scotiába. E feltűnő eset következő megjegyzéseket idéz elő a „Daily News“ részéről:

„Ha a királynő távollétéhez felvilágosítást keresnénk — és a közönség mindenesetre felvilágosítást vár — azt teljességgel nem találók fel ő felsége közönyösségében az alkotmányos szokások iránt. Alkotmányosabb érzelmi uralkodó, mint Victoria királynő — bátran állíthatjuk — soha sem tilt Nagybritannia trónján. Az a nézet sem ér semmit, mely szerint a királynő a mult hétfőn nem tudta, hogy oly fontos kérdések forognak szóban, melyek válságos szavazásokat idézhetnek elő. Ha előre volt látva, hogy az alsóbáz minden pillanatban oly határozatot hozhat, melyet a kormány nem fogadhat el, ugy azt is előre kellett látni, hogy a kormánynak a fenforgó körülmények közt vagy lemondás, vagy az alsóbáz elosztatása közt kell majd választania. Rendes körülmények közt lehetetlennek tartanók, hogy a királynő önként ment volna el 600 angol mérföldnyi távolságra a fővárostól annak, mikor ily roppant bődrejtű kérdések vannak a mérlegben. S csakugyan az egyetlen fényugár, mely ezen elutazásra esik, Disraeli úr legújabb beszédeiből ered. Ha igaz, hogy Disraeli úr elhitette ő felségével, hogy a parlament elosztatása nem egyike azon tünepélyes királyi előjogoknak, melyek gyakorlását a fenforgó körülmények komoly megfontolásának kell megelőznie, hanem hogy az csak oly hatalom, melyet bizrást át lehet ruházni valamely miniszterre, ki azt azután magával czipelheti fegyver gyanánt, melyet végzettségben kénye szerint villogtathat: ez esetben a királynő távolléte tökéletesen meg van fejtve, még pedig tökéletes összhangzásban Disraeli úr előadásával. Ez esetben azonban a legerősb nyelvi sem róható meg elég szigorúan ama miniszter eljárását, a ki annyira képes királynője méltóságát lealacsonyítani, és ő felségét törvényes jogainak gyakorlatától megfosztani.“ Alább a „Daily News“ ezen eljárást egyes felségárlásnak nevezi az alkotmány ellen.

A „Pall Mall Gazette“ a vádakkal tovább megy és világos szavakkal tanácsolja az alsóbáznak, hogy — a mint már a „Times“ által is sugallva volt — tagadja meg a kormánytól az államköltségeket. S ez csakugyan gyökeres eszköz volna, a tory-kormányt vagy az egyik, vagy a másik alternatíva elfogadására kényszeríteni.

A „Times“-nak egy Bukurestből folyó hó 20-ról kelt távirata szerint, több ágyú érkezett oda Poroszországból Galicián keresztül, a vámbáz nál árúk gyanánt jelentetvén be. Az ottani fegyvergyárban nagy tevékenység uralkodik.

London, május 25. A skót reformbill tárgyában kielégítő megállapodást várhatni.

A „Morning Post“ egy közleményt hoz, mely megerősíti a „Neue Fr. Pr.“ azon tudósítását, hogy az angol kormány az általános lefegyverkezést íránt a hatalmaknak előterjesztéseket tett. Azonban — teszi hozzá az idézett lap — az illető alkudozások jelentékeny nehézségekre ütköztek.

KÜLÖNFÉLÉK.

— A tanári értekezlet utolsó ülése mult szerdán, május 27-én d. u. 5 óra körül kezdődve tartott, melyben egyebek között szives felhívás intéztetett a s.-szentgyörgyi gymnasium ig. tanára részéről az előjáróság nevében, hogy — mint következik is — a jövő évre e tanoda tízezer ki értekezleti helytől, mi meg is történt. Végül, mielőtt a tanoda nem közönség elé tartozó ügyeiről tanácskozás végett zártüléssé alakult át az értekezlet, egy visszatekintő elmélkedést s bezáró lelkes beszédet tartott az elnök, végzásaiban meglehetősen szavakat, forró köszönetet intézve királybágon túli tanár-testvéreinkhez megjelenésükért, részvétükért, s Istennek legjobb áldásait kérve, óhajta rájuk s tanítványaikra; a búcsú viszonozás részeként, a m.-szigetli leycum igazg. tanára szónoklatában a milyen fölemelkedett szellemű, színtoly forró érzelmből eredő, szívet s lelket át meg átható vala. — Az ily értekezletek s főleg az e téren is megkezdett szíves nyit, szellemi összesimulás, vállvetett közreműködés az oly sokáig elszakadtan állt országrészek között, mindkettő tanügyre s így az egész ország leendő felvirágzására nézve kétségen kívül csak tövös hatás, csak kedvező eredményt lehet. A mi áldáskívánságunk s szeretetünk is kísértje volt vendégeink útjaikban, áldás és siker lebegjen tanítványaik, a jövő e veteményes kertjei fölött egy innen, mint túl a Királybágon.

* Eisenberger Lipót, ki, mint erdélyi urbéri papírok bevásárlásával foglalkozó üzletember,

a Királybágon innen széles körben ismeretes egyenlő volt, s ki, mint a Voith bécsi bankház s illetőleg az amsterdami bankárk syndicatusának megbízottja, szabálytalan ügyvezetés vádjá s terhelő gyanúkok miatt, a miniszterium és erdélyi kir. tábla által delegált kolozsmegyei törvényszék által pár héttel ezelőtt vizsgálati fogságba helyeztetett, különféle okoknál fogva sokat foglalkoztatja az emberek figyelmét, s mint minden ily esetben, a hol egy ember fényes háztartás kényelmei közül a fogság ridegebb viszonyai közé kerül, ugy Eisenberger helyzetéről s ügyéről is sok mindenféle hír kering. De bizonyos az, hogy helyzete — a mennyiben hasonló viszonyok közt is lehet sanyarubb vagy előnyösebb — nem oly vigasztalan, mint sokan hiszik. Mindenekelőtt meg kell jegyeznünk, hogy kényelméről gondoskodni, könyveket és hírlapokat bevitetni, barátai és ismerősei látogatását törvényszéki engedély mellett elfogadni, meg van engedve, s lakása tiszta, világos és egészséges szobában van a megyeház melléképületében, melyben — nem rég vásároltatván — tisztességes emberek, s nem közönséges fegyenczek laktak. Szóval: a delegált megyei törvényszék az ügy érdéit illetőleg a vizsgálatot kénytelen szigorral folytatja ugyan, de a személy irányában lehető humanus eljárást tanusít, s mind az előlétségi jogokat gyakorló főbíró, mind a kényes feladattal megbízott vizsgáló bíró kizárólag az igazságszolgáltatás célját tartják szem előtt. A személyes vizsgálat már be van vezetve, s a dolog, mit a hír részben tán nagyított, még további vizsgálatot igényel; ellenben már az elővizsgálat eredménye szomorú világot vet a provisorium s Bach kormány idejében a bureauk homályában folyt némely ügyekre, s ezen ügy mindenesetre nagy érdekű és a már értesített kormány figyelmére méltó. A fővádlottnak az iránti kérése, hogy szabad lábra helyezve folytattassék ellene a vizsgálat, tekintettel arra, hogy nagy összegről van szó s a gyanúkokra nézve a részletes vizsgálat, tanúhallgatás sat. most van folyamatban, nem adható meg a szabályok értelmében. De a vizsgálat további részleteiben is gyorsan vezetetik céljához, s noha számomra egyet kell még kihallgatni, remélhető, hogy nem sokáig kellend a végeredményre várni. Kir. biztos ő nmlga, kinél a törvényszéken elnököl főbíró több ízben jelentést tett, nagy figyelemmel kíséri az egészet, s meg lehet nyugodva mindenki, e nevezetes vádcseltnél sem több, sem kevesebb, mint az igazságszolgáltatás részrehajlatlan szelleme az, mi mind az érdekelt feleknek, mind a közvárokozásnak elégtelt szolgáltatand.

— A kormányzások felosztatása — pesti lapok hírei szerint — küszöbön áll.

— A kolozs-kalotai ev. ref. egyházmegye part. zsinati széke az egyházmegye történelme megírásához szükséges anyagok egybegyűjtésére kiküldte m.-valkói lelkész Mihály Elek urat, ki nagy figyelemmel tett kutatásait be is végezte. Alkalmunk levén a t. úr jegyzetbeibe bepillantani, örömmel vettük észre, hogy a sok érdekes adat közt számos, részint egészen új, részint még csak igen kevéssé ismert is találhatik. Birjuk az illető ígértét, hogy az érdekesebbeket annak idejében lapunkban közölni fogja, addig is felkéri általunk a Győrűy utódokat, hogy a gy. vásárhelyi és kis-kapusi egyházakban levő négy, s archeologiai szempontból igen becses sírkövet véggépp elpusztulni ne engedjék.

— Az idei njonczozásra vonatkozó kimutatások felterjesztése a hatóságoknak f. hó 30 ig egy miniszteri rendelet folytán meghagyatott.

— Nagyobb pusztitást alig vitt véghez valahol, a közlebről országosan jelentkezett vízár, mint Kristyón, a szomorú bíró Brád közelében. Egy magánlevél után közöljük erre vonatkozólag a következő részleteket: F. hó 16 kán a föld néhányszor megrázkodott, s erre a falu felett feketellő fellegoszlopokból vastag sugarakban kezdett ömleni a tojánsyi nagyságu jéggel vegyített víz. Három óráig szakadt a felleg, s ez idő a kristyoriaknak ítélet napja volt. Az ölyvi magasságtól talbaladt ár köepületeket sodort pehelyként magával; itt egy embert lehetett látni szétomlott csúre gerendáján küzdve az elvadult elemmel, amott egész nyáj seregést, jubat, marbat sodortak tova a hullámok; ház-fedelek, butorok, ruhaneműk tarkáltak a habzó árbán. Egy beteg asszonyt ágyastól és egy szeke-rével a mezőről hazatérő gazgát marhástól, szeke-restől hajtott hosszasan a víz, mielőtt megölte volna. A száz mázsás szikladarabok pehelyként hulltek elő a meghasított hegység gyomraiból. — Elviharozván a catastropha, szomorú kép tárult fel: A helységben csaknem minden épület megrongálva, több összeomolva, míg más részének már csak eliszapolt helye volt. A határon majd minden hegy összeomlott, egyik egészen ketté hasadt, iszonyu mélységet tüntetvén fel. Az eddig zöld mezőt öls iszap, s roppant köhalmaz lepi, elannyira, hogy több év kell, míg egy nagy részt ismét termékeny-né lehet tenni. A helységben egyetlen egy kerítés sem maradt, s a jég minden alakot összetört. Egy egy erősebb épület oldala mellett ott látni a pusztulás jeleit: az ide sodort épületekakat, ágyat, bölcset, hambárokat stb. — Temételen marha esett áldozatul. Emberélet négy veszett el.

— A „H. Ztg“ ugy hallja, hogy Napoleon

herceg Ausztriába jövele alkalmával — útját Konstantinápoly, Bukurest felé vevén — Nagy-Sze-bent is útjába ejti. Ha ez áll, ugy valószínűleg mi is meglátandjuk a híres herceget.

— A jogakademiai ifjuság esztőtörtői hangversenyét meglehetősen nagy közönség látogatta meg, s a közreműködők mindenike megaratta méltó tapsait. Különböző, mi műkedvelőknél nem a leggyakoribb eset, jól sikerült „A nyelvtan“ előadása, s itt mint legnagyobb tetszésben részesültet Pap Ilona kisasszonyt kell főképp kiemelnünk; — s nem mellőzhetjük hallgatással Bercsényiné asszony viharos tetszést szült, remek szavalatát sem. A torna-mutatványok hasonlóan meglepték a házat, s így a meglegedést nem zavarhatta más, minthogy Bercsényi és Ruzicskáné úrasszonyok fellépése csak hirdető volt és sem annak bájos hangja, sem ennek varázs-begedűje ez este meg nem szólt. — A torna-mutatványokra még visszatérünk.

— A földmívelés, ipar- és kereskedelem-ügyi miniszter az ország összes gazdasági egyleteit értekezletre hívta össze június 14-ikére.

— A nyári időnye f. é. május 24-én az előpataki fűrdő m. k. táviradi állomás megnyitotta, korlátozott napi szolgálattal.

— Közlebről nevezetes gép készült Rajka helybeli gyárában: egy új szerkezettű fecskendő. Mindazok, a kik látták e nagyon celszerű tűzvész-harapódzás-gálló temérdek károsodástól s életveszélytől óvható szert működésében dicsérrel halmozzák s elismeréssel adóznak jeles készített-jének. Szerkezete sokban különbözik az eddigi vizipuskákétól: főgépezete nincs a vizládában, hanem azon felül s előnye, hogy a szelepekhez, ha oda a vízből gaz férközött, egy csavar lecsavarásával könnyen hozzáférhetni; továbbá a vizipuska cső a földről kormányozható, mint szintén a víz beöntése is, minden mászkáltság nélkül, onnan történi; aztán stábelje nem két, hanem csak egy száru, azonban kétszeres erővel működő s végül, a mi a földlog, a vizsugar az eddigi vizipuskáénál messzebb ható s bő vizet áraszt. A városi rendőrség is, dicséretére legyen mondva, egy bizottság által, egy mérnökkel az élén, hivatalosan megvizsgáltatta s bizton hisszük, a legjobb véleményét nyilatkoz-tatta ki fölére, Sz. Fenes számára készült.

— Az országgyűlés folyó hó 26-kán tartott ülésében a hatvan-miskolci s így a magyar, észak-kelti vaspálya hálózat vita nélkül megsza-vaztatott.

— A képviselői közgyűlésnek 65. 1868. szám alatt kelt határozata következtében mindenek tudtára adatik, hogy a hidkapun kívüli hid és az ugynevezett Tauffer hid alatt az eddig szokásban és gyakorlatban volt ló-, marha- és disznó-feresztések 6-tól 12 frt büntetés terbe alatt betiltatnak; feresztő helytől kijelentetik azon része a nagy Szamosnak, mely a Bágyi Mihály háza melletti sikátor végében, az özevgy Weinhold Jánosné háza mellett bír bejáró s ezzel szemben a hidel-vére kijáró helylyel. Sz. kir. Kolozsvár város köz-igazgatási tanácsától május 22-kén 1868.

— A h. zenekör f. hó 31-kén tartandó előadásának műsorozata: 1. „A viadóri vig nők“ című dalmű nyitánya, Nicolai Ottó, Sextettre. Előadják a zenekör tagjai. 2. „Ábránd“ fuvalára zongora kísérettel, előadja Bukofszky Béla úr. 3. Quartett, Schubert Ferencztől op. 23. Es dur zongora, hegedű, viola és violoncellora. Előadják Rauehleitner A., dr. Hintz György, Todorff és Strobl H. urak. 4. „A két álom“, dal, Kücentől, éneklék Benel Amália és Gynlai Jolán k. a., zongorán kíséri Berecz Ede. 5. Beriot. 1-er Concerto. Hegedűn zongora kísérettel előadja Salamon Vilmos úr. 6. Egyveleg a „Hugenották“ című dalműből sextettre Kaczér F.-től. Előadják a zenekar tagjai.

— A dobokamegyei honvéd-egylet 1868. évi május 23 kán tartott ülése határozata nyomán minden hó 20-kán d. e. 10 óratól d. u. 5 óráig magokat e megye honvédei az igazoló bizottmány előtt Szamosújvárt igazolhatják, hol is igazolási jegyüket a már magokat igazoltak is átvehetik. A dobokamegyei honvéd-egylet igazoló bizottsága. Szamosújvárt, május 23 kán, 1868. Kovács Lajos, jegyző. Boér János, elnök.

— A rom. kath. főgymnasiumi ifjuságnak folyó hó 26 kán tartott májusi ünnepélye alkalmából tks. Biasini Domokos urak az ifjuság iránt tanusított nagylelkűsége, s az ünnepély emelése körüli áldozatkész fáradozásaiért, valamint mlgos dr. Szabó József urak szives partfogásáért és Zámbo János tanár urak fáradozatlan, erélyes tevékenységéért a gymnasiumi ifjuság nevében mély köszönetet szavaz. Kolozsvárt, május 27 kén 1868. A rendező választmány.

— Az „Osten“-nek írják Galaczból, hogy ott Klinder Péter orosz mérnök, ki a többek között magyarul is beszél, mérésekkel foglalkozik. A kon-zulok figyelemmel kíséretik működését.

* Egy jó hazafival, egy valódi független és méltó magyar emberrel kevesebb. Volt buszárpapán s alsó fehérmegyei birtokos Pausz József nincs többé. Éppen most veszszük e rideg valóságról szóló szomorujelentést, mely következik: Mückeln Károlyné, szül. h. obábai Pausz Klandine maga, ugy édes atyja b. obábai idösb Pausz József, távallevő férje ca. kir. lovas százados Mückeln

